

свършена“, каза той, като се върна отъ събора на парижската Св. Богородица.

Всички, които бѣха останали вѣрни на революционнитѣ принципи, съ забѣлѣжителна студенина посрѣшнаха конкордата. Неудоволствието се искаа, макаръ и съ голѣма прѣдпазливостъ даже и отъ официалния свѣтъ: като че ли за изказване на подобно неудоволствие, въ време на прѣговоритѣ Законодателния Корпусъ избра за свой прѣдсѣдатель извѣстния по свободомислието си Дюпюи, автора на *Происхождението на религията*, а за ораторъ знаменития конституционаленъ епископъ Грегуара. Малко по-сетнѣ даже сената избра за свой членъ, което, Грегуара твърдѣ много разядоса първия консулъ.

Колкото се отнася до духовенството, щомъ то забѣлѣза стрѣмлението на Бонопарта да се опре на него, то прибърза да си изостави старата династия, за тая повидимому която се нараждаше. Подъ влиянието на неговитѣ свѣсти мнозина отъ главатаритѣ на вандейското възстание сложиха оръжието си, покориха се на новата властъ и станаха повече или помалко вѣрни служители, като г-нъ де Бурмонъ и абатъ Берние, възнаградени, първия съ зачисление въ армията, а втория съ назначението си за Орлеански епископъ. Имаше обаче и таквизъ, които не бѣха се отказали отъ политическитѣ си убѣждения, за което ги ожесточено прѣслѣдваха и разстрѣлваха, като графъ Фроте, или бѣха принудени да избѣгатъ отъ Франция, като Жоржъ Кадудалъ, който впрочемъ скоро се върна да състави новъ заговоръ.

Много роялисти бѣха привлечени въ Сентъ-Клу, като виждаха новъ единъ палатъ, който се мъчаше да подражава нравитѣ и обичаитѣ на Версалъ, дѣто се създаваха палатни длѣжности на камергери и на почетни дами. Колкото се отнася до тие, които наивно вѣрваха че Бонопартъ ще се задоволи съ ролята на Монка, то